

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΡΑΓΩ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΒΕΡΜΟΝΔΟΥ

Πρόσωπα

ΡΟΒΙΝΟΣ
ΙΠΠΟΤΗΣ ΡΑΠΙΝΙΕΡ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΤΙΕΡΟΣ
ΜΑΡΙΑ
ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ΜΑΡΚΕΣΙΟΣ ΛΟΡΜΙΑΣ
ΚΟΜΗΣ ΣΕΡΝΥ
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ
ΒΑΡΩΝΗ ΡΟΝΚΕΡΟΛ
ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΕΡΝΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πράξει εἰς τινα καλύβην τῶν Πυρρηναίων· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ εἰς Παρισίους, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Ῥονκερόλ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Ἐν τῇ θεάτρῳ παρίσταται τὸ ἐσωτερικὸν καλύβης τῶν Πυρρηναίων. Θύραι πλάγιαι· θύρα εἰσόδου καὶ παράθυρα βλέποντα πρὸς τὰ ὄρη. Δεξιᾷ, μεγάλη ἐστία μετ' προπέτασμα· πλησίον αὐτῆς τράπεζα χωρική. Δύο ὁδοιπορικὰ δισάκκια, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ πλάγιας θύρας, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἀριστερᾷ. Λυχνία ἀνημμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Σ Κ Η Ν Η Α'.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ· ἔπειτα ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΩΤΙΕΡΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

(Εἰς τὴν θύραν τοῦ βάλθους καλοῦσα εἰς τὰ ἐκτός.)

Ἐ! φίλε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ποῖον φωνάζετε, κυρὰ Ζιρῶ;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὸν Ἰωάννην Γωτιέρον, ἐκεῖνον ποῦ ὀνομάζουν Ἡλίθιον, τὸν ξυλουργὸν τῆς ἐπαύλεως, ὁ ὁποῖος μένει ἐκεῖ καρφωμένος εἰς τὸν δρόμον, σὰν νὰ ἐπερίμενε κανένα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Τέτοια ὥρα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἰς τὸ χωριὸ αὐτοῦ ὁ βλάξ ἔχει φήμην μάγου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὁ πτωχὸς δὲν εἴμπορεῖ μήτε δύο λόγια νὰ εἰπῇ συγκρατητά.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἰσα ἴσα δι' αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ.

(Ὁ Ἰωάννης Γωτιέρος φαίνεται εἰς τὸ βάλθος.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἰωάννη Γωτιέρε, θέλεις νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ φέρωμεν αὐτὰ τὰ δισάκκια εἰς τὸ ἀμαξάκι τοῦ χωρίου τὸ ὁποῖον θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Τάρβην;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πολὺ ἀργὰ ἐπιστρέφεις εἰς τὸ σπίτι σου σήμερον, μπάρμπα Γωτιέρε. Μήπως ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ συνέδριον τῶν μάγων;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ὁχι...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἴμπο-

ρεῖ κανείς νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ στόματου.

(Δεικνύων αὐτῷ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ διστάκιον.)

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτό...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

Ναί...

(Λαμβάνει τὸ διστάκιον καὶ ἐξέρχεται.)

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Καὶ μολαταῦτα δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν πρὸ τεσσάρων χρόνων... τότε ὠμιλοῦσε σὰν ὅλος ὁ κόσμος... ἀλλὰ ἔπειτα, ἔξαφνα... ἔχασε τὴν ὀμιλίαν... Καὶ αὐτὸ τοῦ συνέβη τὴν ἐπομένην τῆς νυκτὸς τὴν ὁποίαν ὁ βαρῶνος Ροικερὸλ ἐπέρασε εἰς τὴν ἔπαυλιν... Ἀπὸ τότε δὲν προφέρει ἄλλας λέξεις παρὰ Ναὶ καὶ Ὅχι· τὸν ὠνόμασαν δὲ εἰς τὸ χωρίον Ἡλίθιον καὶ Βλάκα... Ἐγὼ ἐνόμιζα πάντοτε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε κατὰ μυστικόν... ἀλλ' ὅταν ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξετάσω... μίαν ἡμέραν ὅπου ἐπεδιόρθονε τὸν φοῦρνου τῆς ἐπαύλεως... ὅχι! ναί! ὅχι! αὐτὸ μόνον εἰμ-πόρεσα ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Παρετήρησες, κυρὰ Ζιρῶ, ὅτι ὅσαις φοραῖς ἔρχεται κανείς εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὁ Ἰωάννης Γωτιέρος τὸν ἀκολουθεῖ πάντοτε κατὰ πόδας;

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ναί· αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δυστυχὴς εἶναι βλάξ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εἶναι ἀληθές.

(Πρὸς τὸν Γωτιέρον εἰσερχόμενον.)

Λέγουν, μπάρμπα Γωτιέρε, ὅτι ἡ γυναικὰ σου θὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλο παιδί... τὸ ἔβδομον νομίζω.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ

(Με μειδίαμα βλακωδῶς εἰρωνικόν.)

Ναί...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δὲν σὲ ἐνοχλεῖ νὰ ἔχῃς τόσα παιδιὰ;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ ὁμοίως.

Ὅχι...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Αὐτὸ ἐμένα θὰ μὲ ἠνώχλει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἰδέτε πόσον εὐγλωττος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀστείος. Ἐπιμένω εἰς ὅσα εἶπα... εἶναι μάγος.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ὦ! σὺ τὰ πιστεύεις ὅλα...

(Ὁ Βαλεντίνος βοηθεῖ τὸν Γωτιέρον νὰ λάβῃ τὸ εἰς ἀριστερὰ εὐρισκόμενον διστάκιον.)

Εἶμαι βεβαία ὅτι δίδει πίστιν εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἱστορίας τὰς ὁποίας διηγούνται διὰ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ροικερὸλ... Πότε ὅτι εἶναι κρυμμένος εἰς αὐτὴν μεγάλος θησαυρός... πότε ὅτι ἔχει τὸν διάβολον ὡς πρῶτον ὑπηρέτην.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Εὐχαριστῶ, μπάρμπα Γωτιέρε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν συνδρομήν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἐνα ποτηράκι κρασί... αὐτὸ δὲ δὲν τὸ ἀρνεῖται κανείς.

ΓΩΤΙΕΡΟΣ εὐθύμως.

Ὅχι... (πίνει.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ.

Ἐὰν δίδωντάς του κρασί εἰμποροῦσε κανείς νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλήσῃ. (Ὑψηλοφώνως.) Τὸ εὐρίσκεις καλόν;...

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ἐπίσης εὐθύμως.)

Ναί...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Θέλεις ἄλλο ἓνα ποτηράκι;

ΓΩΤΙΕΡΟΣ (ἀπατόμως.)

Ὅχι...

(Ἀναστρέφει τὰ κενὰ ποτήριόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀναχωρεῖ.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Πέτρινο κεφάλι, πήγαινε εἰς τὸν διάβολον!

—

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ — ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἄ! ἰδοὺ, χάρις τῷ Θεῷ, τὰ διστάκια μας εἰς τὸ ἁμαξάκι· ἂς ἔλθουν τῶρα τὰ ἄλογα, ὅταν θελήσουν.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Δὲν θὰ ἔλθουν παρὰ εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ τρία τέταρτα.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἀνεχωροῦμεν ἡμέραν... Τὴν νύκτα, κυρὰ Ζιρῶ, δίνουν καὶ πέρνουν τὰ φαντάσματα... Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀνετριχίασα, ὅταν ἐνθυμήθην ὅτι σήμερον εἶναι σάββατον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὰ φαντάσματα καὶ σὺ, Βαλεντίνε;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Θεέ μου! δὲν εἶμαι τόσον ζῶον ὥστε νὰ μὴ τὰ πιστεύω. Δὲν εἶμαι πολὺ ἀνδρεῖος, τὸ ὁμολογῶ, καὶ πιστεύω εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς τὰ πνεύματα, καὶ τὸ λέγω. Φοβοῦμαι, ὅταν εὐρίσκω καμμίαν σαύραν εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ὅταν βλέπω εἰς τὴν ἔπαυλιν καμμίαν νυκτερίδα. Φοβοῦμαι τὰς γλαῦκας τὰς ὁποίας καρφύουν εἰς τὰς αὐλοθύρας διὰ νὰ προφυλάττῳνται ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ δαιμόνια. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ ἄλογον τῶν μαγισσῶν, φοβοῦμαι πρὸ πάντων τὸ ξύλον τοῦ σαρώθρου.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ.

Οὐφ! ἄφησέ με ἡσυχον.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Κυρὰ Ζιρῶ, ὅταν κατοικῇ κανεὶς πρὸ διακοσίων πενήντα χρόνων εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ῥονκερόλ...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Πῶς;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ἀπὸ πατέρα εἰς υἱὸν, πρέπει φυσικῶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν διάβολον ὁ ὁποῖος ἔρχεται καὶ τὴν ἐπισκέπτεται κάθε φορὰν ὅπου ἔλθῃ νέος ιδιοκτήτης.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ὅταν ἤμην πολὺ μικρὴ, μὲ ἐφόβιζαν μὲ αὐτὰς τὰς διηγήσεις... Ἀλλὰ νὰ τόσα χρόνια ποῦ κατοικῶ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἤξεύρω ὅτι ὁ διάβολος ἔμεινε πολὺ ἡσυχος εἰς τὸ σπιτάκι του... ὅπου πι-

θανὸν κάμνει ὀλιγώτερον κρύον παρὰ ἐδῶ εἰς τὰ Πυρρήναϊά μας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Σιωπῇ, κυρὰ Ζιρῶ, μὴν ἀστειεύεσαι μὲ τὰ σπουδαῖα πράγματα... Ἐὰν ὁ διάβολος δὲν ἐφάνηκε πρὸ τόσου καιροῦ, αὐτὸ εἶναι διότι ὁ τελευταῖος ιδιοκτήτης, ὁ στρατηγὸς Ῥονκερόλ, ἀνδρεῖος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, ἀποκατεστάθη εἰς Γερμανίαν μετὰ τὸν πόλεμον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ναί· ἀλλ' ὀλίγον καιρὸν πρὶν ἀποθάνῃ, κατὰ τὰ 1825, εἶναι τῶρα τέσσαρα χρόνια, ἐπέστρεψε εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐκοιμήθη μίαν νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Μόνον μίαν νύκτα... Πιθανὸν νὰ μὴ ἔλαβε εἶδησιν ὁ διάβολος.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Λοιπὸν πιστεύεις καὶ σὺ εἰς αὐτὸν τὸν μῦθον;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ μὴ τὸν πιστεύσῃ, ἀφοῦ εἶναι σημειωμένος εἰς ὅλα τὰ χρονικά τῆς ἐπαρχίας; Ἀμα φθάνῃ ὁ κάθε νέος ιδιοκτήτης, ἔρχεται νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁ μυστηριώδης προσάτης... Καὶ ἐγὼ ποῦ σοῦ ὁμιλῶ εἶδα...

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Τὸν διάβολον;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ὅχι· ἀλλὰ τὸ κουδοῦνι τὸ ὁποῖον τὸν ἀναγκάζει καὶ ἔρχεται... μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Σατανᾶ ἀπ' ἐπάνω καὶ ἡ οὐρά του χρησιμεύει διὰ κρόταλον.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ μὴ κουδουνίσῃ κανεὶς, καὶ τότε δὲν ἔρχεται.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Ναί... ἐὰν αὐτὸ εἴμποροῦσε νὰ γίνῃ· ἀλλὰ πάντοτε εὐρίσκεται κάποιος καὶ ἐγγίζει τὸ ἀναθεματισμένον κουδοῦνι... Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ ὅλας αὐτὰς

τὰς μαγείας, ἀποχαιρετῶ αὐτὸ τὸ χω-
ρίον. Ἐκτὸς τούτου, πῶς εἴμπορῶ νὰ
ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὴν ἐξαίρετον κυρίαν
μου, ὅταν τὴν ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν
ἐπαυλὶν της, ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ κη-
ρυχθῇ παράνομος σύζυγος τοῦ μακαρί-
του βαρώνου Ῥουκερόλ!

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Διὰ τὸ ὅποιον ἡ ἀγαπητὴ μας Μαρία
θὰ χάσῃ τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κοινωνι-
κὴν της θέσιν... ὦ! κύριε Βαλεντίνε,
εἰς μάτην ὅσα καὶ ἂν λέγουν, ἡμεῖς δὲν
θὰ πιστεύσωμεν ποτὲ ὅτι γυνὴ τόσο
ἐνάρετος ὡς ἡ κυρία βαρώνη δὲν ἦτο
σύζυγος τοῦ Κ. Ῥουκερόλ, υἱοῦ τοῦ ἀρ-
χαίου μας αὐθέντου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

Σίωπή!... ἰδοὺ ἡ κόρη της.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ, ΜΑΡΙΑ, ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ΜΑΡΙΑ

Βαλεντίνε, ἡ μητέρα μὲ στέλλει νὰ
σὲ ἐρωτήσω, ἐὰν ἡ ἄμαξα θὰ ἦναι μετ'
ὀλίγον ἑτοιμος.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ἰδίᾳ.

Ἡ ἄμαξα;... Δυστυχὲς παιδίον...
(Ὑψηλοφώνως)

Τὸ ἄμαξάκι, κυρία, εἶναι ἑτοιμον, ἀλλὰ
ἐξήτησαν τὰ ἄλογα ἀπὸ τὴν μεγάλην
ἐπαυλιν διὰ τὸ μεσονύκτιον.

ΜΑΡΙΑ

Τρεῖς ὥρας ἀκόμη νὰ περιμένῃ τις!...
Δὲν σὲ λέγω δι' ἐμέ, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου
ὑποφέρει τόσο ἐδῶ!... Ἐλπίζω ὅτι εἰς
τὴν πατρίδα μας Γερμανίαν θὰ εὕρῃ με-
γαλειτέραν ἡσυχίαν καὶ θὰ λησμονήσῃ
τὴν λύπην της. Ἡ ψυχὴ μου ἀκόμη ἀνοί-
γεται πρὸς τὴν ἐλπίδα· ἀλλαχοῦ ἡ τύχη
θὰ ἦναι ὀλιγώτερον αὐστηρά. Μετὰ λύ-
πης θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Γαλλίαν,
ὅπου οἱ κακοὶ προσβάλλουσι τὴν τιμὴν
ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ Γερμανία ἐπίσης θὰ
μᾶς γίνῃ προσφιλέ· τὸ γλαυκὸν ψυχρο-
τέρου οὐρανοῦ εἶναι ὀλιγώτερον εὐμετά-
βλητον, καὶ ὁ εὐδαίμων ἀγρὸς ὅστις εἶ-

δε γεννωμένην τὴν μητέρα μου, θὰ ἔχῃ
πάντοτε ἄνθη διὰ τὸ τέκνον της.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

ὦ! πόσον θὰ σᾶς ἐπιθυμήσωμεν· εἴ-
σθε τόσο καλὴ καὶ τόσο χαρωπὴ!...
Ὑπὴρξάτε ἡ πρόνοια καὶ ἡ χαρὰ ὅλων,
ἀγαπητὴ κυρία Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

Δυστυχὴ μου μήτερ! αὐτὴ ἡ ἄδικος
δίκη θὰ τὴν ἐφόνευεν ἴσως, ἐὰν δὲν ἦμην
πλησίον της νὰ τὴν παρηγορῶ.

ΚΥΡΙΑ ΖΙΡΩ

Ἀλλὰ πῶς γίνεται ἡ κυρία μήτηρ
σας νὰ μὴ φυλάξῃ κανένα τίτλον τοῦ
γάμου της;

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! καὶ ποῖος σκέπεται ὅλα αὐτὰ,
ὅταν ἦναι εὐτυχής; Καὶ ἔπειτα, ὑπάρ-
χουν δυστυχίαι τὰς ὁποίας δὲν εἴμπορεῖ
κανεὶς νὰ προῖδῃ... Ὁ πατήρ μου καὶ
ἡ μήτηρ μου ἐστεφανώθησαν εἰς τὴν μι-
κρὰν πόλιν Χανάου, πλησίον τῆς Φραγκ-
φόρτης... Ἦτο δυνατόν νὰ περάσῃ
ἀπὸ τὸν νοῦν των ὅτι θὰ ἐπυρπολεῖτο
τὸ πρεσβυτέριον, καὶ ὅτι θὰ ἐκαίοντο
τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὰ ὁποία ἀπε-
δείκνυν τὸν γάμον των;... Ἡδύνατό
ποτε νὰ συλλογισθῇ ἡ μήτηρ μου ὅτι
ὁ πατήρ μου θὰ ἀπέθνησκε τόσο τα-
χέως; Ἐνόςφ ἐκεῖνος ἔζη, μᾶς περιε-
κύκλουν διὰ σεβασμοῦ, δι' ἀγάπης, καὶ
ἅμα τὸν ἤρπασεν ὁ θάνατος, ἅμα ἐμεί-
ναμεν ἐγκαταλελειμμένοι, ἄνευ στηρίγ-
ματος, ἄνευ προστατῶν, μᾶς περιέπλε-
ξαν εἰς δίκην καὶ μᾶς ἀφήρεσαν ὅ,τι καὶ
ἂν εἴχομεν... τὸ ὄνομά μας... τὴν
περιουσίαν μας. Διωχθεῖσαι ἤδη ἀπὸ
τὴν οἰκίαν ἣν εἴχομεν εἰς Παρισίους,
ἰδοὺ ἀκούομεν ὅτι εἰς ἐκ τῶν συγγενῶν
μας, ὁ ἱππότης Ῥαπινιέρ, ἔρχεται νὰ
λάβῃ κατοχὴν τῆς ἐπαύλεως Ῥουκερόλ.
Ἡ μήτηρ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν πε-
ριμείνῃ... διὰ τοῦτο κατεφύγομεν εἰς
τὴν ἐπαυλὶν σας, καλὴ μου κυρία Ζιρῶ...
καὶ ἡ μήτηρ θέλει νὰ ἀναχωρήσωμεν, χω-
ρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς.

(Ἀκολουθεῖ.)